

Erhvervs- og Vækstministeriet
Att: Louise Katrine Groth Dirksen
Slotsholmsgade 10-12
DK- 1261 København K

VINDMØLLEINDUSTRIEN

Rosenørns Allé 9, 5
DK-1970 Frederiksberg C

Tel: +45 3373 0330

danish@windpower.org
www.windpower.org

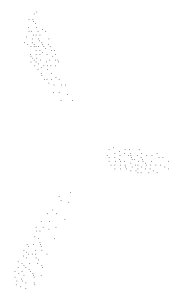
Høring over rammebestemmelser for statsstøtte til miljø og energi

Dato: 31-01-2014

Vindmølleindustrien finder det positivt at Kommissionen tager støtteordninger til elektricitet op til diskussion og bakker op om Kommissionens ambition om at skabe et gennemsigtigt og forudsigeligt marked både på tværs af medlemsstater og på tværs af teknologier. Vindmølleindustrien støtter, at der på lang sigt arbejdes henimod en fuld europæisering af støtteordningerne.

Idet der for rammebestemmelserne alene er tale om en høring af medlemsstater fra Kommissionens side og ikke deciderede forhandlinger mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentet er det så meget desto vigtigere, at regeringen i denne proces fremhæver hensynet til investeringssikkerhed i den grønne omstilling og den uønskede effekt en pludselig grundlæggende ændring af medlemsstaternes støtte til vedvarende energi kan medføre.

Derfor er det også glædeligt, at Kommissionen i det foreliggende udkast til rammebestemmelser har forsøgt at lave overgangsordningerne mere klare, og er gået bort fra- som det forelå i det tidligere udkast- tilbagevirkende kraft på eksisterende godkendte støtteordninger. Vindmølleindustrien vil dog påpege, at art. 230 med tilhørende fodnote 100 i vores optik ikke bibringer tilstrækkelig klarhed over, hvilke ændringer en medlemsstat kan gennemføre i en eksisterende støtteordning uden at det udløser krav om re-notifikation i medfør af de ny rammebestemmelser. Fodnoten begrænser i Vindmølleindustriens forståelse medlemsstatens mulighed til at lave justeringer i støtteordningen uden at det medfører re-notifikation i medfør af de ny rammebestemmelser til de tilfælde, hvor det drejer sig om allerede aftalte justeringer af støtteniveauet. Det vil sætte unødigt restriktive bindinger i medlemsstaternes

mulighed for fleksibel indretning af eksisterende støtteordninger uden at de skal statsstøttegodkendes på ny i medfør af de ny rammebestemmelser.

Vindmølleindustrien ønsker desuden at pege på den foretagne sondring mellem 'deployed' og 'less-deployed' teknologier på baggrund af en teknologis andel (1-3 %) af EU's samlede elproduktion som et punkt den danske regering bør rejse overfor Kommissionen. Vindmølleindustrien er enig i, at støtten til vedvarende teknologier skal tage højde for teknologiernes modenhed og at teknologierne gradvis skal markedsudsættes efterhånden som de bliver konkurrencedygtige. Imidlertid finder vi, at det er en for simplificeret måde at skelne mellem tilladte støttetyper på, at basere det på en administrativt fastlagt grænse i forhold til andel af EU's el-produktion. I Danmark vurderer vi normalt teknologiers modenhed på baggrund af udviklingen i deres 'cost-of-energy' profil. Sondringen vil i forhold til havvind have den konsekvens, at teknologien anses som moden, med de bindinger der følger med i indretning af støttesystemer, hvilket er en kategorisering VMI finder uhensigtsmæssig og ude af trit med de meget forskellige forhold havvind f.eks etableres under (havdybde, afstand til kyst og servicehavn m.m).

Specifikt i forhold til såkaldte 'less-deployed technologies' indeholder rammebestemmelserne et krav om, at driftsstøtten hertil skal justeres på baggrund af en halvårlig opgørelse af produktionsomkostningerne til en given teknologi og markedsprisen. Her er det afgørende for investeringssikkerheden i et konkret projekt, at denne regulering ikke sker med tilbagevirkende kraft for allerede eksisterende projekter med den givne teknologi, men alene fremadrettet for kommende projekter. For det andet er betingelsen i art. 121a om at pristillægget ikke må overskride forskellen mellem markedsprisen og de totale 'levelized costs of energy' fra den konkrete VE-teknologi i praksis meget svær at praktisere, da der altid vil være forskel projekter imellem. Såfremt hele eller dele af havvind-området, måtte ende med at kunne falde under kategorien 'less-deployed technologies' vil det ikke være meningsfuldt at benytte én fælles pris for offshore vinds 'levelized cost of energy' på tværs af havvindmølleparker på vidt forskellige placeringer hvad angår havdybde og afstand til kysten, krav til nettilslutning mv.

Vindmølleindustrien er generelt positiv overfor kravet om anvendelse af udbudsprocedurer som den langt overvejende anvendte tildelingsmekanisme for støtteordninger. Her er det vigtigt, at sikre en hensigtsmæssig tilrettelæggelse/design af udbuddene, der sikrer reel konkurrence, og adgang for alle relevante aktører i processen. Vindmølleindustrien ønsker at pege på, at det ikke er alle lande, der som Danmark i dag frit udbyder egne havvindudbud. Senest er der set krav om 'local content' i f.eks Frankrig.

Vindmølleindustrien ønsker dog også at pege på, at kravet om anvendelse af udbudsprocedurer vil skabe nogle administrative- og ejerskabsmæssige udfordringer, når det gælder vind på land. Som reglerne er i dag i Danmark sikrer opstillerne af vind på land sig retten til et givet område, hvorefter en kommunal planlægnings- og godkendelsesproces startes. Hvis man forestiller sig en udbudsmodel hvor en kommune sender ønsket om f.eks. 70 MW VE i perioden 2015-2020 i udbud, må det forventes at budgiverne vil indregne større risikopræmie end i dag, da risikoen for ikke at få sit projektet igennem øges ift. den nuværende situation i Danmark. Der kan samtidigt rejses tvivl om hvorvidt de administrative og finansielle omkostninger forbundet med en udbudsproces vil overskygge en evt. lavere budpris og derfor have som konsekvens at små projekter med 3-6 møller forsvinder. En sådan udvikling vil være meget uheldig for landvindudbygning i Danmark, hvor der mange steder ikke er plads til større klynger af møller¹. Vindmølleindustrien vil derfor opfordre til at den af kommissionen foreslåede "bagatelgrænse" for små projekter som ikke behøver komme i udbud hæves fra de foreslåede 5 MW eller 3 produktionsenheder til f.eks "20 MW eller 6 produktionsenheder", hvor effektgrænsen ikke må kunne blive en begrænsende faktor ift. antal produktionsenheder. Sidstnævnte aspekt er også helt afgørende ift. test og demonstration af 0-serie-møller, hvor hver enkelt mølle ofte vil være større end 5 MW.

I forhold til støttetyper lægger udkastet som altovervejende hovedregel op til pristillæg (feed-in-premium) frem for fast afregningspris (feed-in-tariff), da førstnævnte støttetype er mere markedskonform og fremmer en velfungerende

¹ I 2013 havde 50 % af de nettilsluttede vindmølleprojekter en kapacitet på under 10 MW og bestod af mellem 1 og 4 møller, mens over 90 % af projekterne i 2013 havde en kapacitet på under 20 MW og bestod af op til 6 møller. Kun 2 af 22 projekter var større end 18 MW.

integration af VE i energisystemet. Der findes forskellige pristillægsmodeller – fixed premium, premium with cap and floor og contract for difference (CfD). Det er vigtigt at understrege at sidstnævnte model, som vi i Danmark benytter i vores offshore-udbud fortsat bør være omfattet af Kommissionens definition af feed-in premiums. Det er især vigtigt, såfremt havvind ender med at blive defineret som en 'deployed technology'. CfD-systemet har i forhold til en klassisk pristillægsmodel med fast tillæg den fordel at investorriskoen er mindre, da ejeren af anlægget modtager forskellen mellem markedsprisen og det nødvendige tillæg. Mens et klassisk fast pristillæg, som vi har i Danmark på landvind kræver, at investoren dækker sig risikomæssigt i forhold til længere perioder med lavere priser. Uden en CfD-model vil man således kunne imødegå højere bud og dermed dyrere havvind.

Af hensyn til en optimal integration af alle tillægsberettigede elproduktionsteknologier i el-systemet anbefaler vi, at det tilføjes til art. 120c, at pristillægget bortfalder ved negative markedspriser.

Hvad angår artikel 120d finder vi det fornuftigt, at VE underlægges almindelige balanceringsforpligtelser. Men det kræver som minimum at følgende betingelser er til stede:

- velfungerende day-ahead og likvidt marked som det nordiske spot-marked.
- velfungerende intra-day og reguleringskraftmarkeder.

Hertil kommer at der bør gives mulighed for at betale godtgørelse til VE-producenten for balanceringsomkostninger, som det sker i Danmark med 2,3 øre/kWh til landvind.

Vindmølleindustrien vil opfordre til, at Kommissionen bibeholder muligheden for fast afregningspris i de tilfælde, hvor markedet ikke er tilstrækkelig udviklet og for teknologier på første kommercielle stadie (0-serie-møller). Størrelsen af projektet bør derimod ikke alene være afgørende for, om der kan anvendes fast afregningspris, som foreslået i art. 123.

Vindmølleindustrien vil afslutningsvis pege på, at rammebestemmelserne lægger op til, at medlemslandene i geografiske områder, hvor det er nødvendigt for at sikre netstabilitet kan forhindre visse typer vedvarende

energis adgang til udbuddet. Det mener Vindmølleindustrien er uhensigtsmæssigt, da det altid bør være den mest omkostningseffektive VE-teknologi, der vælges i udbuddet. Bestemmelsen kan også forstås som, at medlemslandene kan forhindre visse typer vedvarende energis adgang til nettet i bestemte geografiske områder. Denne bestemmelse bør fjernes fra rammebestemmelserne, da den er i modstrid med VE-direktivets art. 16 om prioriteret og garanteret adgang til nettet for vedvarende energikilder, med det deraf følgende løbende prispres på den generelle el-pris, og i øvrigt ikke tager højde for, at der er rig mulighed for netoperatørerne til at indrette deres fysiske net og den daglige netdrift på en sådan måde, at selv store mængder fluktuerende elproduktion kan indpasses uden at gå på kompromis med forsyningsikkerheden.

Med venlig hilsen

Camilla Holbeck

